

ZLATÉ JABLČKO

Žil kedysi kráľ a ten kráľ mal troch synov. Sily ho ale znevrady začali opúšťať a kráľ ochorel... Pravda, zavolali mu najlepších doktorov z celého kráľovstva, aby mu navrátili zdravie. Ibaže všetko bolo márne. Napokon nezostalo iné, než vyjaviť pravdu : kráľova svieca dohorieva !

A tak sa pekne krásne bude treba pripraviť na cestu, z ktorej niet návratu. Ešte sa za lekármi ani poriadne nezavreli vráta, keď do komnaty s chorým kráľom vkĺzol ktosi neznámy. Žeby oneskorený doktor?

- Teba nepoznám ... - rečie kráľ.
- Nepoznáš veru. Ale nevyháňaj ma, pane môj
- Čo chceš?
- Rád by som ti povedal čosi dôležité ... Akurát neviem, či mi uveríš ...
- Rýchlo hovor ! Vari nevidíš, že sa mi približuje posledná hodina ? – odvetil slabnúcim hlasom kráľ.
- Približuje, ale zatiaľ neudrela! Pretože na svete jesto jeden liek, ktorý ti môže vrátiť drahocenné zdravie.
- Tomu neverím,- rečie kráľ,- ale hovor!
- Uzdraví ťa iba zlaté jablko !
- Zlaté jablko? O takom som nikdy nechyroval ... Zlaté jablko ?!
- Keď ho zješ, budeš opäť zdravý ako rybka vo vode. Preto pošli svojich troch synov do sveta, aby ti to zlaté jablko priniesli. Jednému z nich sa to zaiste podarí. Ale ak moju radu neposlúchneš, odbila naozaj tvoja posledná hodina! Zbohom, pane môj ...

S týmito slovami vyšiel starec z komnaty. Kráľ ho volal naspäť, pretože sa zabudol opýtať, kde sa tá záhrada vlastne nachodí. Ibaže starec bol nenávratne preč. A tak teda zavolať svojich troch synov a hovorí :

- Synovia milí, môj život ešte neskončil. Môže ma uzdraviť zlaté jablčko ! Preto sa zaraz vydajte do sveta. Kto z vás mi toto liečivé jablko prinesie, stane sa následníkom trónu!

Starším synom sa to neveľmi páčilo, pretože neboli naučení cestovať. Radšej sa bez práce zabávali na poľovkách a hostinách. Potešil sa iba najmladší syn, pretože počul, že otec nezomrie...

Tak či onak, všetci traja sa vydali na cestu ešte toho istého dňa. Každý z kráľovičov ale zamieril na inú stranu.

Po istom čase doputoval najstarší syn do akejsi čudesnej krajiny, kde nestretol jediného človeka. Obzeral sa dookola, ale nikde nič : žiaden dom, žiadna dedina či mesto! A ako sa tomu tak čudoval, po bielej ceste videl kráčať šedivého muža. Nebol to nik iný, než starec, ktorý pred nedávnom navštívil kráľa.

- Ponížene prosím, milostivý pane, o kúsok chleba... Zomieram od hladu !
- Ibaže kráľovič odvetil :

- Uhni z cesty a radšej mi povedz v ktorej záhrade rastie zlaté jablko ?
- Ak pôjdete po tejto bielej cestičke, čoskoro dôjdete k onej divotvornej záhrade. Radím vám však, aby ste jablko rýchlo odtrhli a uháňali preč!

Kráľovič sa starcovej rade iba zasmial a ani nepoďakoval. Zanedlho prišiel k veľkým vrátam, otvoril ich a vstúpil do záhrady. Stromy tam neboli žiadne, akurát uprostred sa zelenala osamelá jablň. Inak tam bol záhon vedľa záhonu a na všetkých tých záhonoch rástli tisíce najľúbenejších kvetín. Záhradou sa šírila čarovná vôňa. Kráľovič kráčal po chodníku vedúcom k jabloni v zelenej trávě. Ovocie na nej nebolo, iba na jednom, hlboko k zemi sklonenom konári, viselo krásne zlaté jablčko. Kráľovič sa k nemu rýchlym krokom priblížil a čudesné jablko odtrhol. Zvedavo si ho obzeral zo všetkých strán a odrazu naňho padla ťažká únava. Dlho nerozvažoval a ľahol si pod strom do trávy.

Dlho neležal, keď k nemu pristúpil šedivý človek. Kráľovič ho videl nejasne, akoby stál za hustou sieťou. Napriek tomu z neho vychádzalo čudesné svetlo. Bol to onen starec, ktorý mu ukázal cestu. Sklonil sa k ležiacemu a zobral mu z ruky jablčko. Potom ho priložil na konár, kde predtým viselo a jablčko sa naň zavesilo. Napokon odtrhol malú halúzku, dotkol sa ňou kráľoviča a zašepkal :

- Ty nie si hoden, aby si otcovi jablko priniesol! Prečo si ma neposlúchol? Teraz budeš čiernym havranom dovtedy, dokiaľ ťa niekto nevyslobodí.

A naozaj ! Najstarší kráľovič premenený na čierneho havrana zamával krídlami a odletel.

O tri dni neskôr kráčal po tej istej bielej ceste prostredný kráľovský syn. Prihodilo sa mu ale to, čo aj staršiemu. A po ďalších troch dňoch sa po bielej ceste pustil tretí kráľovič. I jemu odrazu

kráča oproti starec a ešte nestihol poprosiť o kus chleba, už mu aj mládenec hodil do klobúka zlatku.

- Zaiste si hladný, tu máš na trochu jedla pod zub!

Starec sa pekne poďakoval a hovorí:

- Viem, kam ideš, synak... Táto cesta ťa privedie k cieľu. Vezď ale, že jablko musíš rýchlo odtrhnúť a potom rýchlo utekať! Dnes je totiž posledný deň... Než vystúpi na nočnú oblohu luna, musíš byť s liečivým jabĺčkom naspäť pri otcovi. Inak bude neskoro! Ak moju radu nepočúvneš, beda tebe i tvojim bratom, kráľovič !

Tieto slová dali najmladšiemu z bratov novú silu. Čoskoro prišiel k záhrade a vošiel do nej. Kvetiny mu omamne voňali v ústrety a tak sa odvážne ponáhlal k jabloni. Len čo zázračné jablko odtrhol, chcel sa vrátiť tak, ako mu starec poradil. Hlavu mal ale odrazu ťažkú ako olovo a nohy sa mu podlamovali. Už už si chcel ľahnúť pod strom, keď vtom mu nad hlavou čosi ticho zašumelo. Pozrel sa hore a tu uvidel dva čierne havrany. Zmocnilo sa ho nedobré tušenie : čo keby to boli moji starší bratia ? Na mieste z neho spadla únava a rozbehol sa k východu zo záhrady...

Pred vrátami už naňho čakal starec a v ruke držal jabloňovú vetvičku :

- Toto-ľa si zober, synak. Vetvička ti pomôže vo chvíli, keď tvoj otec vstane zdravý z postele. Priletia dvaja havrani a sadnú si pred tebou na zem. Rýchlo ich musíš pošibať, inak –

Nedohovoril, pretože mládencovi sa zahmlilo pred očami. To ako ho starec zobral na plecia a vzniesol sa s ním do výšky. Keď sa kráľovič opäť prebudil, na zemi ležal šedý súmrak. A v súmraku sa týčil kráľovský hrad. Najskôr si myslel, že všetko, čo zažil, sa mu iba prisnilo. V ruke ale držal zlaté jabĺčko a podľa toho vedel, že všetko je pravda. Hneď si tiež spomenul, že prv, než vyjde luna, musí stáť pri otcovej posteli. A tak sa ozlomkrky rozbehol do hradu.

Keď kráľ liečivé jabĺčko zjedol, na mieste sa uzdravil. Len čo vstal z postele, pod nohy kráľoviča sa zniesli dva čierne havrany. Ten nemeškal a pošibal ich jabloňovou vetvičkou. A tu div divúci, namiesto havranov pred ním stáli obaja bratia! V hrade zavládla ohromná radosť!

Iba obaja starší kráľoviči boli trochu smutní. Že prečo? Nuž ... zázračné jabĺčko im bolo vďaka ich lakomosti odopreté. A novým kráľom sa stal ten, ktorého nehnala túžba po korune, ale snaha pomôcť !

Pretože zlaté jablko je odmena. A odmena patrí len tým, ktorí si ju zaslúžia !

(Spracované podľa ľudových rozprávok)